

duans, quem in Metaphysica *haecceitatem* cum Scotistis vocamus.

Deinde secundum doctrinam P. Raynaudi concursus Dei non est prius ad actionem creaturæ, sed simultaneus; si verò determinaret numericè, & indiuidualiter actiones creaturarum, deberet esse quid prius ex hoc axioma: *Omne determinans debet esse aliqua prioritate prius determinato, & determinabili.* præsertim loquendo Physicè, vt in præsentī: sed per te concursus Dei determinat concursum creaturæ ad talem numero actionem, ergo concursus Dei erit præuius ad concursum creaturæ. Eligas ergo aut stare pro Thomistis, aut ad nostras partes desistere. Nec dicas determinare simultaneè; nihil enim simultaneum determinat ob dictum argumentum. Deinde prout exit à causa secunda ille concursus, vel est determinatus, vel non; si non, ergo causa secunda emittit suas actiones indiifferentes in indiuiduo, sicque verum erit, quòd tantum agat in specie, *actiones autem sunt indiuiduorum*, & causa indiuidua producit actiones indiuiduas; itaque actio creaturæ, prout concipitur à nobis egredi à causa, concipitur vt iam indiuidua, etiam si nihil consideremus de simultaneo illo concursu; ergo non accipiet suam determinationem indiuidualem ab illo concursu, igitur ille concursus quoad hoc non erit necessarius.

Et certè Reuerendus Pater Mæratius *rom. 2. disp. 26. sect. 4.* ait, si spectetur actio prout est hæc in particulari potius, quàm illa, seu per quam determinatè nunc hoc potius, quàm illud efficiatur, hoc prouenire ex creaturæ, liberè nunc hoc potius quàm illud agentis determinatione. Et hæc habet in fine citatæ sectionis, & paulò post initium ait, quòd creatura determinatione suà liberà, quæ determinat ad agendum potius hoc, quàm illud, Deum ad hoc ipsum determinet.

Vides ergo, quomodo secundum illam doctrinam de simultaneo concursu, non Deus ipse, sed ipsa voluntas determinet Deum ad hoc potius, quàm ad illud agendum in indiuiduo, ergo non determinatur voluntas ab actione, seu concursu diuino; sed è contra etiã quoad indiuiduū, apertè enim ibi loquitur Pater Mæratius de determinatione quoad indiuiduum, dum ait, quòd hoc potius fiat, quàm omitatur, prouenire ex determinatione voluntatis determinantis Deum ad hoc potius, quàm ad illud, particula enim *hoc* indicat indiuiduationem, seu numericam actionem, nam *hic*, & *nunc* sunt particule indiuiduantes. Ex quibus inferre licet, posito etiam illo simultaneo concursu, nullo modo actionem creaturæ à Deo determinari quoad indiuiduationem actionum saltem liberarum, ergo infert ex hoc Sequanus Theologus prædictam rationem Patris Raynaudi nullius esse roboris quoad hoc.

Ad id verò, quo extendit necessitatem pro actibus necessarijs ad actus liberos. Respondeo Sequanus Theologus esse disparitatem, quia causa libera seipsam ex se sola liberè applicat ad suas liberas actiones eliciendas, non verò causa necessaria; sed hæc indigebit aliquo extrinseco, quo applicetur, aut quia tolleretur libertas cau-

sæ liberæ, nempe per prædeterminationem Thomistarum, aut quod Deus non nisi expectatà, & consultà prius humanà voluntate concurreret, vt velle videntur Authores scientiæ mediæ, quod est indecorum Deo, nempe quòd expectet, aut consulat nostram voluntatem, vt consulat cum eius actibus; Aut hoc diceret esse peculiare causis liberis, ne videatur Deus concurrere etiam ad formalitatem peccati: dicit verò Deum concurrere ad actum necessariū voluntatis creatæ; licet non ad liberos actus, mallem tamen ego negare concursum immediatum, tum ad liberos, tum ad necessarios omnium causarum secundarum ordinis naturalis actus.

Ad *quintam* rationem satisfactum manet ex responsione ad secundam. Ad quintam.

Ad *sextam* respondeo cum Aureolo creaturam dependere à Deo tanquam create, & conseruante; nego tamen dependere à Deo tanquam ab immediato producente, generat enim, & producit non immediatè, sed per causas secundas. Ad sextam.

Ad *septimam* respondebitur sufficienter, & perfectè saluari dominium Dei in creaturas, & subalternationem, creaturarumque, causarumque secundarum, in eo quòd Deus eas, earumque virtutem agendi conseruet, quòdque possit ex qualibet creatura facere, quodcumque non implicat. Vnde dependebunt à Deo in habitudine ad conseruantem, licet non in habitudine ad immediatum producentem. Ad septimam.

Inhabis: Sed dependentia ad conseruantem reducitur ad genus causæ efficientis, ergo dependebit creatura à Deo in genere causæ efficientis, seu producentis.

Respondeo aliam esse causam efficientem, producentem, aliam conseruantem; ab hac vltima immediatè dependet, & ab illa mediatè. Aut fortè melius dici poterit conseruationem se habere in genere causæ sustentantis, & res fouentis, sicque reduci ad genus causæ formalis, sed extrinsece.

Ad *octauam* respondet Durandus negando paritatem, sufficit enim vt Deus immediatè conseruet naturam, virtutemque causæ secundæ: necesse quoque est, vt causæ primordiales habeant esse à Deo; sic Adamus immediatè à Deo fuit productus, & data est ipsi Adamo virtus generandi, quæ habità absque immediato concursu Dei in effectum generauit Cain, Abel, sicque de alijs. Ad octauam.

Ad *nonam* respondeo concedendo maiorem de effectu vniuersalissimo non identificato cum particulari, negando verò de identificato, vt in præsentī: *esse enim, & esse caloris* in ipso calore identificantur, & sicut in calore producente calorem *esse*, & *tale esse* non sunt quid distinctum, ita & in calore producto, calor ergo producens, in quantum est ens, dabit *esse* calori producibili, & in quantum est calor, dabit calori producibili *esse caloris*: Vnde miror tam frequenter Thomistas vt illo dicto, *esse est effectus vniuersalissimus*, vt probent creationem non posse communicari creaturæ, vtque probent suam prædeterminationem, præsertim cum velint *esse*, & *tale esse* non distingui in qualibet re, eò quòd teneant ens contrahi ad sua inferiora tantum. Ad nonam.